

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w sprawie

z zażalenia **W. S.**

na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w J. . z dnia 3 października 2022 r., sygn. akt 1 Ds. [...] o odmowie wszczęcia śledztwa

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 lipca 2023 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w J. .

zawartego w postanowieniu z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt II Kp 909/22

o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2023 r., sygn. akt II Kp 909/22, Sąd Rejonowy w J. , na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem przekazania sprawy z zażalenia W. S. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w J. . z dnia 3 października 2022 r., sygn. akt 1 Ds. [...] o odmowie wszczęcia śledztwa.

Wnioskujący Sąd wskazał, że w sprawie niniejszej skarżący zarzuca błędy odnośnie do sposobu prowadzenia postępowania przez Prokuraturę Rejonową w J.. i zwraca się o przekazanie sprawy poza obszar działania tej Prokuratury, której zarzuca stronniczość i brak obiektywizmu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie jest zasadny.

Na wstępie należy zauważyć, że przepis art. 37 k.p.k., wprowadzający odstępstwo od konstytucyjnej zasady prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1 Konstytucji RP), musi być wykładany restryktywnie. Oznacza to, że tylko okoliczności, które rzeczywiście mogą wywoływać w odbiorze społecznym, w tym także stron postępowania, wątpliwości co do bezstronnego rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy bądź wykluczać zakończenie postępowania przed tym organem w rozsądnym terminie, mogą stać się podstawą przekazania sprawy innemu sądowi w tym trybie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., III KO 65/13, LEX nr 1362622). Przepis ten - co oczywiste - nie może być bowiem wykorzystywany w celu przekazania innemu sądowi spraw o znacznym stopniu uciążliwości czy też z innych względów „kłopotliwych”. Nie budzi więc wątpliwości, że przesłanki przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k. nie stanowi przypadek zgłaszania przez stronę niepotwierdzonych zarzutów dotyczących funkcjonowania organów wymiaru sprawiedliwości, czy organów ścigania. Uznanie, że w tego rodzaju sytuacjach uzasadnione jest skorzystanie z instytucji z art. 37 k.p.k. prowadziłoby, co trafnie zauważono w judykaturze (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2018 r., IV KO 22/18, LEX nr 2499831), do stworzenia swoistego, pozaustawowego sposobu sterowania przez strony właściwością miejscową sądów. Byłoby to nie tylko oczywiście sprzeczne z *ratio legis* powołanego przepisu, ale wręcz zwiększałoby ryzyko powstania sytuacji, którym ma on zapobiegać.

Zwrócenie uwagi na powyższe kwestie, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, było konieczne. Z treści wniosku jednoznacznie wynika bowiem, że potrzebę przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k. organ wnioskujący wiąże w szczególności z tym, że skarżący nie jest zadowolony ze sposobu prowadzenia postępowania przez Prokuraturę Rejonową w J. Jednocześnie, wnioskujący Sąd sam zauważa, że „okoliczność ta, choć oczywiście nie stanowi podstawy do uznania, iż zachodzą uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziów orzekających w Sądzie Rejonowym w J. ”.

Gdyby *in concreto* zachodziły w niniejszej sprawie podstawy do wyłączenia określonego sędziego w oparciu o treść art. 41 § 1 k.p.k. i został w tej kwestii złożony stosowny wniosek, zostanie on oczywiście rozpoznany zgodnie z obowiązującymi przepisami procedury karnej.

Wskazane okoliczności nie dają podstaw do uznania, że dobro wymiaru sprawiedliwości uzasadnia przekazanie sprawy do innego, równorzędnego sądu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[ał]